

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«La Nonna»

Συνδυασμός αλληγορίας και νατουραλισμού, παραβολής και νεορεαλιστικής περιγραφής καταστάσεων, γκροτέσκου και τραγωδίας, πολιτικής σάτιρας και λαϊκού χιούμορ, θεάτρου του παραλόγου και μελοδράματος. Το συνειδητό αισθητικό μίγμα του Αργεντινίου συγγραφέα Roberto Cossa κάνει το κείμενό του ιδιαίτερο. Η συμβολική μορφή της παιδοφάγου, εκμεταλλεύτριας, σκληρής δυνάστριας Γιαγιάς εκλαμβάνεται ως αιχμηρή πολιτική σάτιρα, ως ευανάγνωστη και θαρραλέα αλληγορία ενάντια σε κάθε μορφής καταπίεση και ταυτόχρονα ενάντια στα συγκεκριμένα αντιδημοκρατικά καθεστώτα, καταπιεστικά όργανα ή αποπνιχτικές ιδεολογίες, αν... αν αυτά ισχύουν ή ίσχυαν πρόσφατα, αν αυτά έχουν βιωθεί από τους θεατές. Τέτοιες ήταν και οι συνθήκες κατά τις οποίες γράφτηκε η «La Nonna», στα χρόνια στρατιωτικού καθεστώτος στην Αργεντινή. Αν όμως το κοινό, αλλά και οι ίδιοι οι δημιουργοί της παράστασης, βρίσκονται σε απόσταση πολιτικής ασφαλείας από τη δικτατορική καταπίεση, και σε μια σχετική ιδεολο-

γική νηνεμία, τότε η Γιαγιά παύει να είναι τόσο τρομακτική, το κωμικό στοιχείο δυναμώνει εις βάρος του πολιτικοσατιρικού. Αυτό συνέβηκε με τρόπο φυσιολογικό στην παράσταση του Θεάτρου Σκάλα σε σκηνοθεσία του Νίκου Νικολαΐδη και η La Nonna γίνεται λιγότερο «Βασιλιάς Υμπύ» και πιο πολύ ένα γελοίο, παραμορφωμένο πλάσμα, δοσμένο με γερή κωμική υπερβολή από τον πρωταγωνιστή της παράστασης Σοφοκλή Κασκαούνια. Μερικές φορές η μονιμότητα και η μακρόχρονη παραμονή ενός ηθοποιού στο ίδιο θεατρικό σχήμα τον φθείρει, αλλά στην περίπτωση του Κασκαούνια οι ίδιοι παράγοντες συνέβαλαν στη διεύρυνση του αμπλουά του, στην απόκτηση ποικίλων ερμηνευτικών τεχνικών, αφού έχει παίξει από ελληνικά κωμειδύλλια μέχρι θέατρο του παραλόγου. Ο ηθοποιός γεμίζει (μεταφορικά και κυριολεκτικά) το υποκριτικό κέντρο της παράστασης και παρόλη την επαναληπτικότητα των πράξεων και των ατακών του (σε μια γενική «λατίνο» γλώσσα) οδηγεί τους θεατές εκεί που θέλει. Ο Νίκος Νικολαΐδης χρησιμοποιεί για τον ρόλο της Γιαγιάς τον υπερνατουραλιστικό τρόπο που φτάνει στο απόλυτο γκροτέσκο, υποβοηθούμενος από την κινησιολογία του Νεκτάριου Θεοδώρου. Για τους ρόλους του οικογενειακού της περιβάλλοντος, τον ανεπρόκοπο Τσίτσο (Χρήστος Γρηγοριάδης), τον φουκαρά Καρμέλο (Γιάννης Κόκκινος), την ταλαίπωρη Μαρία (Παρασκευή Αναστασίου), τη δύστυχη Ανιούλα (Μόνικα Μελέκη), την παραστρατημένη Μάρτα (Ελευθερία Ανδρέου), τον προικοθήρα Φρανσίσκο (Φοίβος Γεωργιάδης), επιλέγει συνειδητά, και παίζοντας με την αντίθεση, την αισθητική του ιταλικού νεορεαλισμού, αναμειγνύοντας χιούμορ και συγκίνηση. Εδώ τον βοηθά η μουσική επένδυση του έργου (Χρήστος Γρηγοριάδης).

Γενικώς η διανομή της παράστασης είναι πετυχημένη. Τους παλαιότερους από τους θεατές τούς επισκεπτόταν η ανάμνηση της παραγωγής της «La Nonna» στο Ένα, με τους θεατράνθρωπους που έχουν φύγει.